

vojak svoj čas, in ona je hotela včasih kar verjeti, da bi utegnil govoriti prav. Antonova pisma, ki jih je pisal domov, so skoro govorila tako. Izpočetka je namreč pisaril mnogo pogosteje, mnogo iskreneje, mnogo bolj natančno nego pozneje. Vsaj prvo leto je pisal veliko. Pravil je o vsem na dolgo in široko;

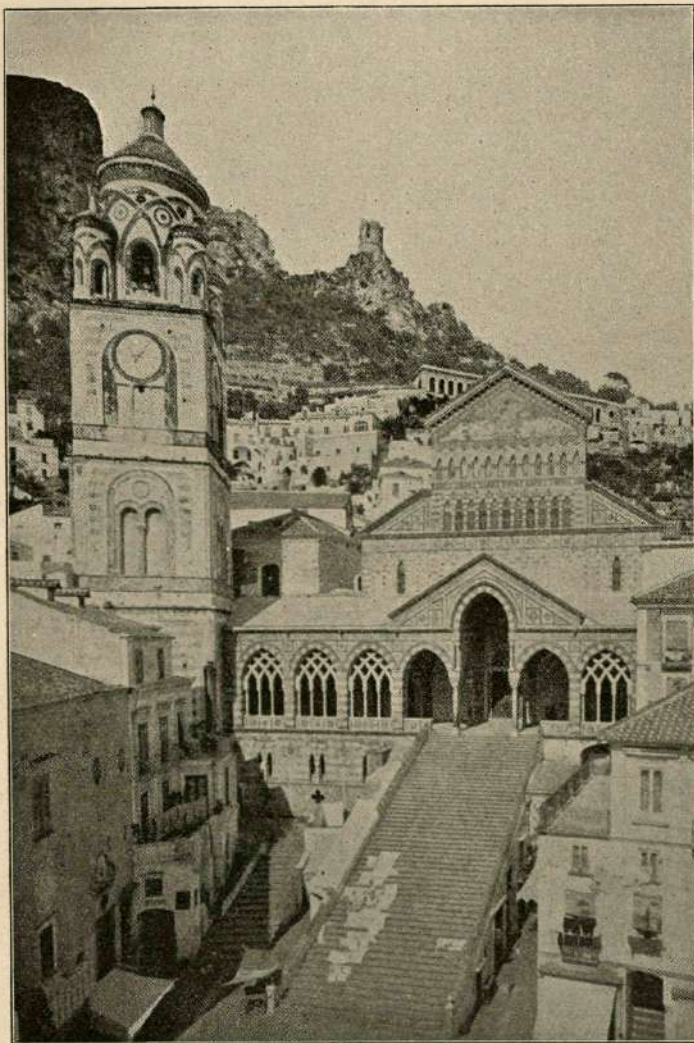
omenil. Ali ni vedel, ali ni hotel? A Berta — — —.

Zaradi Berte ji je prišla neka nevolja, jeza. —

Kaj ji je neki hotela Berta, da se je je lotila kar odsedno? Prijatelja! Da, prijatelja sta si bila z Antonom! Prijatelja —, več ne.

Berta je najbrž hotela več. A več ni bilo! Pač je slutila včasih, da z Antonom morebiti ne bojeta več dolgo s a m o prijatelja. Čim pozneje je bilo, tem pogosteje se je zalotila pri tej misli. A želela je zraven z vso dušo, da bi ostalo pri tem, s a m o pri tem, kakor je bilo v prvi mladosti. „O, da bi ostalo tako, s a m o tako!“ je izrekla včasih. Vendar je bilo enkrat že blizu, morebiti se je le varala tedaj! Bilo je malo pred Antonovim odhodom, ko mu je rekla Cila: „Kako bo, Anton? Iti boš moral!“ Tedaj mu je postalo težko pri srcu. Dobro je opazila, da je bil nemalo pobledel pri tem. Pogled je uprl v njo —, o, in kakšna tuga se je brala v tem pogledu! Vse, vse je bilo brati notri. In tisto, kar je brala v očeh njegovih tedaj, tisto jo je pretreslo, da jo je zbolelo v dušo in da se je ustrašila sama sebe. Čim dalje jo je gledal — in gledal jo je celo večnost, se ji je zdelo — tem več je brala v samem tem pogledu, tem določneje ji je stopalo v jasnost nekaj, kar je dotlej pač slutila, a tajila si in skrivala globoko v srcu. To je bilo morebiti več nego prijateljstvo. Morebiti! Ali, karkoli je že bilo, ostati

je moralo na dnu srca, na dan ni smelo! O Bog, na dan ne, na dan ne —, ne bilo bi dobro! Ona in Anton! Kje? Ona revna —: moj Bog, kaj sta imeli s Cilo? Hišico in par njiv naokrog! Pri Markuševih pa, o —, tam je bilo denarja, da nikoli tega! Markuška je bila sicer mehka, dobra žena, toda Peklaj je bil človek trd in

Katedrala v Amalfiju.

pozdravljal je vse od konca do kraja. Drugo leto je bilo že drugače. Tedaj so prihajala krajša pisma. Le bolj glavne stvari je omenjal, in še tiste površno. Po domačih razmerah ni izpraševal veliko. In tudi sedaj —, pred dvema mesecema, je pisal domov, da pride te dni. A kdaj, prav kdaj da pride, tega ni